

УДК 343.13

І.В. Гловюк,
доктор юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЛЕЖНОЇ ПРАВОВОЇ ПРОЦЕДУРИ ОБШУКУ (У РОЗРІЗІ НОВЕЛ КПК УКРАЇНИ)

Анотація. Стаття присвячена дослідженню проблемних питань забезпечення належної правової процедури обшуку на основі змін до КПК України від 16.11.2017 р. Указано на недоліки нормативної регламентації розгляду клопотання про обшук слідчим суддею та проблеми реалізації норм щодо проведення обшуку. Запропоновано та сформульовано зміни та доповнення до КПК України.

Ключові слова: обшук, тимчасове вилучення, слідчий суддя, гласність і відкритість судового провадження та повне фіксування технічними засобами судового засідання і процесуальних дій, адвокат.

Постановка проблеми та аналіз попередніх досліджень. Обшук, будучи однією з невербальних слідчих (розшукових) дій, є достатньо ефективним засобом збирання та перевірки доказів у кримінальному провадженні. Разом з тим, для забезпечення допустимості отриманих у результаті його проведення фактичних даних, необхідним є чітке дотримання вимог КПК як при розгляді клопотання про обшук слідчим суддею, так і при проведенні обшуку, а наприкінці досудового розслідування — при відкритті матеріалів досудового розслідування. Питання забезпечення належної правової процедури при розгляді клопотання про обшук та при проведенні обшуку ніколи не залишалися поза увагою дослідників, особливо враховуючи наявні у практиці випадки зловживань та порушень у ході проведення обшуків, проте, ці питання актуалізувалися

у зв'язку з прийняттям та набуттям чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо забезпечення дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб правоохоронними органами під час здійснення досудового розслідування» від 16 листопада 2017 р. Системно ці зміни ще не були піддані науковому аналізу. Тому метою цієї статті є виділення проблемних аспектів нормативної регламентації фіксації розгляду клопотання про обшук, проведення обшуку, наслідків недотримання вимог КПК при розгляді клопотання про обшук та при проведенні обшуку (у розрізі новел КПК).

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи питання умовно першого блоку, а саме щодо фіксації розгляду клопотання про обшук, зазначимо, що частину 5 ст. 27 КПК викладено

у редакції: «5. Під час судового розгляду та у випадках, передбачених цим Кодексом, під час досудового розслідування забезпечується повне фіксування судового засідання та процесуальних дій за допомогою звуко- та відеозаписувальних технічних засобів. Офіційним записом судового засідання є лише технічний запис, здійснений судом у порядку, передбаченому цим Кодексом"». Підтримуючи доцільність відеозапису засідань, звернемо увагу на недоцільне і невиправдане дублювання фіксування і за допомогою звукозаписувальних, і за допомогою відеозаписувальних технічних засобів, адже можливості відеозапису включають в себе і запис звуку. Це стосується і доповнених формулювань ч. 1 ст. 107 КПК, що «виконання ухвали слідчого судді, суду про проведення обшуку в обов'язковому порядку фіксується за допомогою звуко- та відеозаписувальних технічних засобів», при тому, що фіксація обшуку за допомогою звукозапису взагалі викликає подив, враховуючи, що обшук є невербальною слідчою (розшуковою) дією.

Оновлені положення ч. 4 ст. 107 КПК у частині розгляду питань слідчим суддею викликають зауваження у частині відсутності доповнень до речення другого цієї ж частини, адже правило, що «У разі неприбуття в судове засідання всіх осіб, які беруть участь у судовому провадженні, чи в разі, якщо відповідно до положень цього Кодексу судове провадження здійснюється судом за відсутності осіб, фіксування за допомогою технічних засобів кримінального провадження в суді не здійснюється», має поширюватися і на розгляд питань слідчим суддею. Тому це речення вбачається доцільним викласти у редакції: «У разі неприбуття в судове засідання всіх осіб, які беруть участь у

судовому провадженні або під час розгляду питань слідчим суддею, чи в разі, якщо відповідно до положень цього Кодексу судове провадження здійснюється судом за відсутності осіб або розгляд питань слідчим суддею здійснюється за відсутності осіб, фіксування за допомогою технічних засобів кримінального провадження в суді не здійснюється».

У контексті питань проведення обшуку, безумовно підтримуючи вже загальне правило, що виконання ухвали слідчого судді, суду про проведення обшуку в обов'язковому порядку фіксується за допомогою звуко- та відеозаписувальних технічних засобів, що, без сумніву, здатне стати ефективним механізмом попередження зловживань при проведенні обшуків та дотримання вимог закону усіма учасниками цих слідчих (розшукових) дій, відмітимо, що нормативна регламентація окремих положень фіксації обшуків не позбавлена вад. Зокрема, формулювання ст. 104 КПК «Дії та обставини проведення обшуку, не зафіксовані у записі, не можуть бути внесені до протоколу обшуку та використані як доказ у кримінальному провадженні» викликають сумнів з позиції неврахування легального визначення доказів, яке міститься у ст. 84 КПК, у якому докази визначені через формулювання «фактичні дані», що свідчить про те, що «дії та обставини» ніяк і ніколи не можуть бути визнані доказами та використані як докази.

Також, у відповідності до доповнених формулювань ч. 1 ст. 107 КПК, «Право безперешкодного фіксування проведення обшуку за допомогою відеозапису надається стороні захисту». Це формулювання прямо суперечить доповненій частині третій ст. 236 КПК, яка включає положення такого змісту: «Особа, у житлі чи іншому володінні

якої проводиться обшук, має право користуватися правовою допомогою адвоката на будь-якій стадії проведення обшуку». Таким чином, якщо буквально тлумачити положення ч. 1 ст. 107 КПК, то у випадку, коли адвокат не є захисником, то він вже не має права безперешкодного фіксування проведення обшуку за допомогою відеозапису. А це, у свою чергу, є обмеженням професійних прав адвоката, адже п. 8 ст. 20 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» передбачає, що під час здійснення адвокатської діяльності адвокат має право вчиняти будь-які дії, не заборонені законом, правилами адвокатської етики та договором про надання правової допомоги, необхідні для належного виконання договору про надання правової допомоги, зокрема застосовувати технічні засоби, у тому числі для копіювання матеріалів справи, в якій адвокат здійснює захист, представництво або надає інші види правової допомоги, фіксувати процесуальні дії, в яких він бере участь, а також хід судового засідання в порядку, передбаченому законом.

При цьому слід звернути увагу на ще один важливий аспект. Практика реалізації оновлених положень КПК України показала проблематику, що відсутня детальна регламентація, як проводити відеозйомку. Досі незрозуміло, чи повинні бути в кадрі поняті, чи повинна камера фіксувати факт вилучення і перелік майна. А найголовніше — в змінах до КПК немає ні слова про безперервність відеозйомки [1]. Дійсно, на відміну, наприклад, від положень ч. 7 ст. 223 КПК України, ч. 1 ст. 107 КПК України з незрозумілих причин не містить вказівки на необхідність забезпечення безперервного звуко- та відеозапису. Проте, засада кримінального провадження,

передбачена ст. 27 КПК України, має назву — «Гласність і відкритість судового провадження та повне фіксування технічними засобами судового засідання і процесуальних дій», і ч. 5 цієї ж статті передбачає, що під час судового розгляду та у випадках, передбачених КПК України, під час досудового розслідування забезпечується повне фіксування судового засідання та процесуальних дій за допомогою звуко- та відеозаписувальних технічних засобів. Відповідно, «повне фіксування», як видається, свідчить про необхідність саме безперервного, суцільного фіксування процесуальних дій, у тому числі обшуку, на що слід звертати увагу при наданні правової допомоги у кримінальному провадженні.

Зміни щодо регламентації проведення обшуку не завжди узгоджені. Наприклад, за редакції ч. 1 ст. 236 КПК від 16.11.2017 р., для участі в проведенні обшуку може бути запрошений потерпілий, підозрюваний, захисник, представник, адвокат та інші учасники кримінального провадження. Проте, ч. 1 ст. 236 КПК в редакції Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 3 жовтня 2017 р. передбачає, що для участі в проведенні обшуку може бути запрошений потерпілий, підозрюваний, захисник, представник та інші учасники кримінального провадження: про адвоката вже не йдеться; хоча у ч. 3 указано, що слідчий, прокурор не має права заборонити учасникам обшуку користуватися правовою допомогою адвоката або представника. Слідчий, прокурор зобов'язаний допустити такого адвоката або представника до

обшуку на будь-якому етапі його проведення.

Торкаючись питання про наслідків недотримання належної правової процедури фіксації розгляду клопотання про обшук та проведення обшуку, слід звернути увагу на такі проблемні питання. Частина третю статті 87 КПК доповнено пунктами 3 і 4 такого змісту: «3) під час виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи у зв'язку з недопущенням адвоката до цієї слідчої (розшукової) дії. Факт недопущення до участі в обшуку адвокат зобов'язаний довести в суді під час судового провадження; 4) під час виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи, якщо така ухвала винесена слідчим суддею без проведення повної технічної фіксації засідання». Оцінюючи наведені положення, виникає питання про те, чому факт недопущення до участі в проведенні обшуку зобов'язаний довести лише адвокат. Адже може виникнути ситуація, коли у судовому засіданні цей адвокат вже не надає професійну правничу допомогу обвинуваченому (якщо мова йде про захисника). Крім того, обшук може проводитись у житлі чи іншому володінні будь-якої особи, у тому числі тієї, яка не буде учасником судового провадження у майбутньому, тому, відповідно, не буде учасником судового провадження і її адвокат. Про який тягар доказування факту недопущення участі в обшуку адвокатом тоді можна ставити питання? Тим більше, що навіть як свідок такий адвокат, вважаємо, може бути допитаний лише у випадку, якщо він буде письмовою заявою звільнений від обов'язку зберігати адвокатську таємницю клієнтом. Крім того, таке формулювання п. 3 дещо суперечить положенням ч. 2 ст. 92 КПК, адже сторона зобов'я-

зана, за загальним правилом, доводити допустимість поданих нею доказів, а з такого формулювання випливає обов'язок адвоката (який може і не відноситися до сторони захисту) довести недопустимість доказів сторони обвинувачення. Відмітимо, що у літературі доволі спірним є питання про тягар доказування у разі заявлення клопотання про недопустимість доказів [2, с. 70-71; 3], проте, при тому, що остаточної відповіді у доктрині та на практиці на нього немає, наведене формулювання вирішує це питання лише частково у контексті доказів, отриманих під час виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи. Що ж стосується п. 4, то не вказано, на кого покладається тягар доказування. Дуже звуженим є формулювання «зобов'язаний довести в суді під час судового провадження». Адже ч. 4 ст. 87 передбачає, що докази, передбачені цією статтею, повинні визнаватися судом недопустимими під час будь-якого судового розгляду, крім розгляду, якщо вирішується питання про відповідальність за вчинення зазначеного істотного порушення прав та свобод людини, внаслідок якого такі відомості були отримані, що відкриває можливість дослідження питання про допустимість доказів і під час розгляду, зокрема, клопотання про застосування заходів забезпечення кримінального провадження [4; 5; 6]. А наведене формулювання позбавляє захисника можливості, наприклад, при розгляді клопотання про арешт майна вказувати на те, що речові докази, вилучені в ході обшуку, є недопустимими, а також при розгляді клопотання про обрання запобіжного заходу заперечувати наявність обґрунтованої підозри або ризиків тим, що докази, вилучені в ході обшуку, є недопустимими.

Така підстава для визнання фактичних даних, як «під час виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи, якщо така ухвала винесена слідчим суддею без проведення повної технічної фіксації засідання», вимагає врахування вимог КПК про обов'язкову звуко- та відеофіксації розгляду клопотання про обшук, адже ч. 4 ст. 107 КПК передбачає, що фіксування за допомогою технічних засобів кримінального провадження під час розгляду питань слідчим суддею, крім вирішення питання про проведення негласних слідчих (розшукових) дій, та в суді під час судового провадження є обов'язковим; ч. 5 ст. 27 КПК безальтернативно вказує на «повне фіксування судового засідання та процесуальних дій за допомогою звуко- та відеозаписувальних технічних засобів», а відтермінування набуття чинності стосується лише застосування під час судового розгляду відеозаписувальних технічних засобів, а не під час досудового провадження, оскільки указано на судовий розгляд, який являє собою стадію кримінального провадження, а не на судове засідання, яке має місце і у досудовому провадженні при розгляді клопотань слідчим суддею. Крім того, ці положення мають бути враховані при відкритті матеріалів досудового розслідування.

Частина 4 ст. 107 КПК передбачає, що слідчий суддя, суд може обмежити чи заборонити доступ сторін кримінального провадження з боку захисту до результатів технічного запису з метою забезпечення недопустимості розголошення відомостей досудового розслідування у разі, якщо на обґрунтування клопотання про проведення обшуку слідчий, прокурор надали результати проведення негласних слідчих (розшукових) дій. О. Татаров звертає увагу

на те, що «поза увагою законодавця залишилося питання щодо можливості використання матеріалів, якими обґрунтовуються підстави для проведення обшуку (протоколів допиту ключових свідків, «залегенованих» осіб), чи будь-яких інших матеріалів, ознайомлення з якими може призвести не тільки до розголошення відомостей, а й до нівелювання всієї тактики та планування досудового розслідування. Адже під час обшуку може бути не досягнуто його мети. Однак потенційні «злочинці» матимуть змогу дізнатися із запису розгляду клопотання інформацію, якою володіє орган досудового розслідування, а також відомості про осіб, які співпрацюють з ним» [7].

Разом з тим, це формулювання норми не відповідає вимозі правової визначеності як елементу верховенства права, адже вона означає насамперед вимогу чіткості підстав, цілей і змісту нормативних приписів, особливо тих із них, що адресовані безпосередньо громадянам [8, с. 369]; у рішенні «Михайлюк та Петров проти України» (Заява № 11932/02) ЄСПЛ нагадав, що вираз «згідно із законом» насамперед вимагає, щоб оскаржуване втручання мало певну підставу в національному законодавстві; він також стосується якості відповідного законодавства і вимагає, щоб воно було доступне відповідній особі, яка, крім того, повинна передбачати його наслідки для себе, а також це законодавство повинно відповідати принципу верховенства права. Наведена норма КПК не встановлює ні меж судової дискреції, ні стандарту переконання, ні порядку вирішення цього питання, ні можливості оскарження судового рішення, ні стадії чи етапу кримінального провадження, коли це питання має вирішуватися, ні хто має ініціювати питання такого обмеження чи заборони доступу, яка

роль у вирішенні цього питання сторони захисту, і чи діє ця норма при виконанні вимог ст. 290 КПК. Крім того, слід звернути увагу на те, що у випадку, якщо результати проведення негласних слідчих (розшукових) дій не були розсекречені на момент розгляду клопотання про обшук, то вони, відповідно, і не могли бути надані для його обґрунтування. У відповідності до п. 5.9 Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні від 16.12.2012 р., після завершення проведення негласних слідчих (розшукових) дій грифи секретності МНІ щодо їх проведення підлягають розсекреченню на підставі рішення прокурора, який здійснює повноваження прокурора в конкретному кримінальному провадженні у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, з урахуванням обставин кримінального провадження та необхідності використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій як доказів після проведення таких дій, у випадку, якщо витік зазначених відомостей не завдасть шкоди національній безпеці України. Якщо ж на момент розгляду клопотання про обшук результати негласних слідчих (розшукових) дій розсекречені, то незрозуміло, який сенс такого обмеження ст. 107 КПК України.

У практиці ЄСПЛ, хоча і визнається, що право на розкриття інформації про справу не є абсолютним правом; відмова в розкритті інформації може бути виправданою, якщо вона переслідує будь-яку законну мету — наприклад, захист національної безпеки; дотримання основних прав іншої особи — наприклад, охорона свідків від можливої помсти; або охорона важливого публічного інтересу — напри-

клад, нерозкриття поліцією секретних методів розслідування злочинів, звертається увага на те, що у будь-якій ситуації відмови розкрити інформацію такі заходи повинні бути строго необхідні і порівнюватися з дотриманням прав тієї сторони, чиї інтереси він зачіпає [9, с. 133-134]. Лише заходи, які обмежують права захисту та які є суворо необхідними є дозволені відповідно до статті 6 § 1. Крім того, для гарантування того, що обвинувачений отримує справедливий суд, будь-які труднощі, які виникають у захисту через обмеження права, повинні бути достатньо врівноважені процедурами, які виконують судові органи [10]. У контексті процедур ЄСПЛ у рішенні «Матановіч проти Хорватії» зазначив: Суд повинен, зокрема, перевірити, чи було нерозголошення врівноважене відповідними процесуальними гарантіями. Наприклад, в справі Джаспер проти Сполученого Королівства ([ВП], №. 27052/95, §§ 53, 16 лютого 2000 року) Суд зазначив, що захист інформувався і мав дозвіл робити подання та брати участь у процесі прийняття рішень наскільки це можливо, і суддя, який бере участь у розгляді справи, прийняв рішення про відкриття доказів, навіть якщо захист не мав доступу до них. Суд зазначив, що судді був відомий зміст вилучених доказів та характер справ заявника, і, таким чином, він мав можливість зважити інтерес заявника в розголошенні інформації з інтересом суспільства в приховуванні (дивіться, для порівняння, Едвардс і Льюїс, наведена вище, § 46). 155. Під час оцінювання відповідних процесуальних гарантій Суд повинен також враховувати важливість нерозголошеного матеріалу і його використання в суді (дивіться Джаспер, наведена вище, §§ 54-55). Суд повинен, зокрема, переконатися

в тому, що національна процедура дозволила розглядати вплив відповідного матеріалу про безпеку засудження в світлі докладного і заснованого на наявній інформації доказу захисту [10]. У національній процедурі за КПК України захист позбавлений можливості брати участь у вирішенні цього питання, що може поставити під сумнів справедливості судового розгляду у цілому.

Розглядаючи питання щодо змін у регламентації тимчасового вилучення електронних інформаційних систем або їх частин, мобільних терміналів систем зв'язку, відмітимо, що внесені зміни є проблемними у тому сенсі, що вони, по-перше, не повністю корелюються із попередньо встановленими обмеженнями тимчасового вилучення таких об'єктів, по-друге, у деяких аспектах недостатньо чітко встановлюють межі дискреції сторони обвинувачення. Так, положення ч. 2 ст. 168 КПК у редакції Закону України № 191-VIII від 12.02.2015 р. передбачає, що тимчасове вилучення електронних інформаційних систем або їх частин, мобільних терміналів систем зв'язку для вивчення фізичних властивостей, які мають значення для кримінального провадження, здійснюється лише у разі, якщо вони безпосередньо зазначені в ухвалі суду. Натомість, абзац третій цієї ж частини згідно із Законом № 2213-VIII від 16.11.2017 р. передбачає, що забороняється тимчасове вилучення електронних інформаційних систем або їх частин, мобільних терміналів систем зв'язку, крім випадків, коли їх надання разом з інформацією, що на них міститься, є необхідною умовою проведення експертного дослідження, або якщо такі об'єкти отримані в результаті вчинення кримінального правопорушення чи є засобом або знаряддям його вчинення, а також

якщо доступ до них обмежується їх власником, володільцем або утримувачем чи пов'язаний з подоланням системи логічного захисту. Як видно, при схожості загальної ідеї обмеження вилучення, абзац третій не містить положення про необхідність вказівки на можливість тимчасового вилучення в ухвалі суду; також як альтернативна умова вилучення розглядається те, що «доступ до них обмежується їх власником, володільцем або утримувачем чи пов'язаний з подоланням системи логічного захисту», проте, ця умова при відсутності попередніх ніяк не може бути альтернативною, адже лише те, що доступ обмежується їх власником, володільцем або утримувачем чи пов'язаний з подоланням системи логічного захисту саме по собі ніяк не свідчить про необхідність їх вилучення, адже обмеження доступу до носіїв, які містять або можуть містити в тому числі персональні дані, є природним прагненням фізичної особи до приватності, обмеження доступу до даних про себе, своє особисте та сімейне життя.

Висновки. Забезпечення належної правової процедури обшуку у розрізі змін до КПК України від 16 листопада 2017 р. потребує подальшого вдосконалення як відповідних норм, так і уніфікації практики їх застосування. Зміни та уточнення потребуються положення другого речення ч. 4 ст. 107 КПК України, яке можливо викласти у редакції: «У разі неприбуття в судові засідання всіх осіб, які беруть участь у судовому провадженні або під час розгляду питань слідчим суддею, чи в разі, якщо відповідно до положень цього Кодексу судові провадження здійснюється судом за відсутності осіб або розгляд питань слідчим суддею здійснюється за відсутності осіб, фіксування за допомогою технічних

засобів кримінального провадження в суді не здійснюється». Слід розширити перелік осіб, яким у відповідності до доповнених формулювань ч. 1 ст. 107 КПК України надається право безперешкодного фіксування проведення обшуку за допомогою відеозапису, і сформулювати це положення як «Право безперешкодного фіксування проведення обшуку за допомогою відеозапису надається особам, які перебувають у житлі чи іншому володінні особи під час проведення обшуку». Враховуючи проблемність та некоректність сформульованого у ст. 87 КПК України покладення тягара доказування факту недопущення до участі в обшуку адвокатом у суб'єктному, стадійному та предметному аспектах, п. 3 ч. 3 ст. 87 КПК України слід викласти у редакції: «3) під час виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи у зв'язку з недопущенням адвоката до цієї слідчої (розшукової) дії». Враховуючи те, що положення ч. 4 ст. 107 КПК України про можливість заборонити доступ сторін кримінального провадження з боку захисту до результатів технічного запису з метою забезпе-

чення недопустимості розголошення відомостей досудового розслідування у разі, якщо на обґрунтування клопотання про проведення обшуку слідчий, прокурор надали результати проведення негласних слідчих (розшукових) дій, є некоректним і у аспекті недотримання вимог правової визначеності, і у аспекті використання розсекречених та нерозсекречених результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій, воно має бути скасоване. Зміни у регламентації тимчасового вилучення електронних інформаційних систем або їх частин, мобільних терміналів систем зв'язку, не повністю корелюються із попередньо встановленими обмеженнями тимчасового вилучення таких об'єктів, а також, у деяких аспектах недостатньо чітко встановлюють межі дискреції сторони обвинувачення, що свідчить про потребу подальшого уточнення цих норм.

У контексті уніфікації практики застосування ст.ст. 27, 107, 236 КПК України вимогу «повного фіксування» ст. 27 КПК України, слід тлумачити як вимогу безперервного, суцільного фіксування процесуальних дій, у тому числі обшуку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Применение новелл УПК при обыске: следствие уже приспособилось // Режим доступа: <http://sud.ua/ru/news/publication/114388-primeneniye-novell-upk-pri-obyske-sledstvie-uzhe-prisposobilos>
2. Литвин О.В. Кримінально-процесуальне доказування у стадії судового розгляду: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Литвин Олександр Валерійович. — Одеса, 2016. — 214 с.
3. Малахова О.В. До питання правового порядку визнання доказів недопустимими // Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства : матер. Всеукр. наук.-практ. конфер., присвяч. до 70-річчя д. ю. н., професора Ю.П. Аленіна (21 квітня 2017 р., м. Одеса) / за ред. Г.О. Ульянової, І.В. Гловюк ; відп. за вип. І.В. Гловюк ; уклад. В.А. Завтур ; Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». — Одеса : Юрид. л-ра, 2017. — С. 160-163.
4. Пономаренко Д. Недопустимість доказів. Тактика встановлення // Режим доступу: <http://blog.liga.net/user/ponomarenko/article/26945.aspx>
5. Завтур В.А. Допустимість доказів під час розгляду та вирішення слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження / В.А. Завтур // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». — 2016. — № 41. Т. 2. — С. 148-151.

6. Стоянов М.М. Щодо питання визнання доказів недопустимими під час розгляду слідчим суддею клопотання про застосування запобіжних заходів // Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства : матер. Всеукр. наук.-практ. конфер., присвяч. до 70-річчя д. ю. н., професора Ю.П. Аленіна (21 квітня 2017 р., м. Одеса) / за ред. Г.О. Ульянової, І.В. Гловюк ; відп. за вип. І.В. Гловюк ; уклад. В.А. Завтур ; Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». — Одеса : Юрид. л-ра, 2017. — С. 158-160.
7. Татаров О. «Маски» скинуті — шоу триває, або Як нардепи спробували унеможливити вилучення майна під час обшуків і що з того вийде // Закон і бізнес. — № 49 (1347) 16.12—22.12.2017. — Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/print/131204-yak_nardepi_sprobuvali_unemozhliviti_maski-shou_i_scho_z_tog.html
8. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. — К.: Ваіте, 2015. — 392 с.
9. Справедливое судебное разбирательство в международном праве : опубл. Бюро ОБСЕ по демократическим институтам и правам человека (БДИПЧ) [Електронний ресурс]. — 2013. — Режим доступу: <http://www.osce.org/ru/odihr/100894?download=true>. — 280 с.
10. Переклад рішення «Матанович проти Хорватії» (Заява № 2742/12) О. Дроздова та О. Дроздової // http://unba.org.ua/assets/uploads/publications/Pereklad_rishennya_evt_sudu_13072017.pdf

Гловюк І.В.

Проблемные вопросы обеспечения надлежащей правовой процедуры обыска (в разрезе новелл УПК Украины).

Аннотация. Статья посвящена исследованию проблемных вопросов обеспечения надлежащей правовой процедуры обыска на основе изменений в УПК Украины от 16.11.2017 г. Указаны недостатки нормативной регламентации рассмотрения ходатайства об обыске следственным судьей и проблемы реализации норм о проведении обыска. Предложены и сформулированы поправки в УПК Украины.

Ключевые слова: обыск, временное изъятие, следственный судья, гласность и открытость судебного производства и полная фиксация техническими средствами судебного заседания и процессуальных действий, адвокат

I. Hloviuk

The issues of ensuring due process of a search (in the light of innovations to the CPC of Ukraine).

Summary. The article focuses on the examination of issues of ensuring due process of a search in the context of amendments to the CPC of Ukraine from 16.11.2017. Normative regulation flaws in an investigative judge examination of a motion to conduct a search and issues of realization of provisions of conducting a search were highlighted. Amendments to the CPC of Ukraine are suggested and framed.

Keywords: search, provisional seizure, investigative judge, openness of court proceedings and complete recording of a session and procedural actions using technical means, lawyer.

